

Дві милі

Автор:

Іван Нечуй-Левицький

Дві милі

Іван Семенович Нечуй-Левицький

Іван Нечуй-Левицький

ДВІ МИЛІ

Дві милі

Старий Мотуз – чоловік заможний і гоноровитий. Він виплатив дідові Грицаєві триста карбованців за його половину поля й обладував тим полем ще за житності Грицяя. Те поле мало перейти до Мотуза після смерті Грицяя й Грицяйки. Кажуть, що Грицай напозичався у Мотуза трохи не на тисячу карбованців, бо нічого не робив, тільки цілий рік з своєю бабою пив та гуляв.

Мотуз задумав оженити свого сина Дмитра. Дмитро парубок гарний з лиця, чорнявий, довгобразий, високий та рівний станом. Він дуже подобався дівчатам: дівчата липли до його, як до меду бджоли. Вже давненько він топтав стежку до Уляни Редьківни. Редьківна була з лиця гарненька, біла, білява, з ясними голубими, трохи випнутими чималими очима. Вона трошки скинулась на панянку, проворна та жвава, вона любила зачіпати хлопців. Вона перша зачепила й Дмитра.

– А що, сину! – скидав Мотуз до Дмитра. – До кого будемо старостів слати? Треба тобі цих м'ясниць оженитись.

– До Уляни Редьківни пошлемо старостів, – обізнався Дмитро.

– До Уляни Редьківни? Щоб я взяв за невістку Редьківну? її батько служив за наймита. Не хочу я родатися з наймитами. Чи то спосіб? Хіба на селі немає гарних дівчат? Хвалить бога, маю своєї землі доволі, а помре Гримай, то й заберу й його половину поля. Пошлемо старостів до Якилини Бондарівни. Бондаренко – так це чоловік! Бондаренки хазяїни з батька, з діда. З цими не сором ріднитись, А з наймитами я не сяду за стіл хліб їсти та по чарці пити. Бери Якилину.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/nechuy-levic-kiy_-van/dv-mil

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)